

נראדה אור

פרשת בא תשפ"א - גליון מט
שנה ב'

באר רבדיק מלעכוויטש קידעני

שביבי אור

השבוע גנבתי את המדור לעצמי - יסלחו לי הקוראים החשובים, לכבוד השמחה השרויה במעוני בשעט"מ - שמחת השלום זכר והברית בחדש ה' כי גדול עלי, נעסוק בס"ד בענינים אלו השייכים גם לענינא דיומא - ימי השובבים.

דרש אדמו"ר שליט"א בשבת הקודמת בעידן רעוא דרעין כי במדת האהבה נדרש האדם לעבודה גדולה להטות אהבתו להשם יתברך ולמצוותיו, כאשר מבואר בזוה"ק כי במדה זו מתגבר היצר ביותר להטות את האהבה לענינים זרים ל"ע, אך כיצד אכן מתגברים על היצר - על כך קיימים שתי דרכים.

האחת היא על ידי הגברת האהבה הרוחנית - אהבת השם יתברך בכל עת, ובפרט בעת שעוסקים בעניני העבודה - עבודת התפלה מתוך אהבה וחיות, ברכות הנהנין מתוך שימת לב ואהבה להשם יתברך המשפיע לו את המזון ולא רק למאכל המונח לפנינו, בצורה כזו **תנותב האהבה למקורה האמיתי** - מקומה הנכון ולא תולוג לענינים שפלים ח"ו.

אך ודאי לאו כל העיתים שוים - קיימים גם זמנים בהם הלב אינו מתחבר לאהבה רוחנית ואז יש פשוט להלחם ביצה"ר, כאותו מעשה בהרה"ק בעל אור המאיר אותו סיפר אדמו"ר שליט"א - להראות ליצה"ר מיהו הבעה"ב האמיתי על המח ועל הלב!

מצות המילה מהוהה כריתת ברית של אהבה בין השם יתברך ובני ישראל, ברית נצחית מצד היהודי המוכן למסור אהבתו להשם יתברך בכל זמן ומצב, וכנגד זה תהא אהבת הבורא יתברך אליו קבועה ועומדת לעד, אך מהיכן אכן לוקח היהודי כח לברית שכזו - לכך מכוון ענין השלום זכר בשבת שקודם המילה, כי אכן מצות המילה מתאפשרת דוקא אחר שעברה שבת - מבאר אדמו"ר שליט"א.

כך אמר הרה"ק מקוברין ז"ע בשם מרן הק' מקארלין כי אילו היו הבעלים תאוות הגדולים ביותר יודעים את הטעם אשר מרגישים הצדיקים בשבת, וואלטן ז"י אלעס אוועק גיווארפין אין זין גינומץ צו שבת - היו הם משליכים הכל ולוקחים עצמם לשבת, וממילא כאשר כבר זכה היהודי לנועם קדושת שבת יוכל לחרות ברית אהבה עם השם יתברך - להשליך אהבתו האחרות למען אהבה אמיתית. **אמנם** עדיין לא נפטר הוא ממלחמת היצר - פעמים שאין הוא מרגיש את הנועם עבדו נכון **וכדאי להקריב נעימותו האחרות**, אך בזמנים כתיקונם ודאי יזכור כי טטות היא להמיר אהבת עולם באהבה רגעית וחולפת.

ובדרך זו מתבאר אף הטעם השני על ענין השלום זכר - **לנחם את התינוק**, הרי שברון לבו של הרך הנולד כה מובן הוא, כאשר ממרומי תענוג עליון נשפל וירד לעולם הגשמי המלא בשלל תענוגים המפריעים ומונעים את התענוג האמיתי, אך בשבת קודש ניתן לנחמו - אמנם כן נבהל הנך מהשפלות העצומה עליה ניתן ליפול ח"ו בעולם החומרי, אך תן דעתך על נועם קדושת שבת - ביום השבת תוכל לזכות לתענוג ואהבה - מעין עולם הבא, ובכח אהבה זו ודאי תוכל להתגבר על תענוגים מדומים לבל יפריעו את התענוג העליון - להתענג על ה'.

דברות קודש

יחוד התשוקה והתענוג להשי"ת

זו אחר השבת וישוב לתענוגי החומר. ואזי יש לו לבקש ולהתחנן מהשם יתברך 'כל ששה ימים הנחלים נחלת יעקב בחירך', שאף בשבוע לימי החול יזכה לנחלה בלי מצרים, שיוכל לקדש עצמו בכל עניני הגשמיות ולא יהיו אצלו מיצרים המסיתרים ממנו אורו יתברך.

ובדרך זו מבאר שבהיות בני ישראל במצרים עדיין היה תענוגם מעניני החומר, ולכן נתנבא משה בכה אמר ה' כי לא היו ישראל מזוככים מהחומר, רק אחר כך בעת שנעשו ישראל עם קדוש ומזוכך נתנבא להם משה בזה הדבר, עיין שם.

אכן כלל גדול יש לדעת בענין זה, כי בכל עת שנשפע לאדם הארה מלעילא יש לו לעשות כלי לקבל זאת, על ידי שגומר בדעתו ורצונו לעשות רצון קונו בעבודה למעשה, להכניע בפועל תאוות גופו ולדבק רצונו ומציאותו בהשם יתברך, וזוהו נעשה בלבו כלי ראוי לקבל האור ולהתעלות על ידו, אבל אם אינו עושה בעצמו כלי בעבודה למעשה, לא די שאינו מתעלה על ידי האור הנשפע עליו, אלא יכול על ידי האור ליפול ממדרגתו ולשקוע בתאוות עוה"ז, כדברי המשנה (אבות ג, ט) על אשר חכמתו מרובה ממעשיו.

ובזה יתבאר הכתוב 'בא אל פרעה' וגו', כי עשרת המכות אשר הביא הקב"ה על מצרים היה תכליתם לגלות כבודו וגדלו יתברך בעולם ולקבוע בנפשות ישראל מציאות הבורא יתברך המחיה ומאיר כל עניני הבריאה, וכמאמר הכתוב 'למען תספר וגו' ואת אתתי אשר שמת בס' וידעתם כי אני ה' , אמנם הארה זו הועילה לרומם ולקדש אך את בני ישראל אשר חפצם לנתק עצמם מתענוגי הגוף ולדבק עצמם בהשם יתברך, אבל פרעה הרשע כיון שלא היה חפץ להיטיב מעשיו נגרם לו היפך התכלית שהכביד לבו יותר על ידי המכות, וזה אשר אמר הכתוב **כי אני הכבדתי את לבו** ואת לב עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבו, שכל האותות והמופתים גרמו בו הכבדת הלב, ולאידך גיסא מכוח אלו עצמים האירו בישראל את אור האמונה והביאום לדבקות בהשם יתברך - **ואת אתתי אשר שמת בס' וידעתם כי אני ה'.**

וענין זה צריך כל אדם לשים על לבו בימים אלו אשר עבודתם להכניע ולבטל תשוקות הלב להשם יתברך, למען ידע כי אם לא יתייעב להסיר מלבו תענוגי העולם ותאוות הגוף, אזי אף בהגיע שבתות ימים טובים ומנים המקודשים המאירים בלב כל איש יהודי, לא די שלא יתעלה על ידם אלא יוכל לבוא אל ההיפך ח"ו, רק על ידי שיוכך לבו ויטרה רצונו להיות תכלית כל עבודתו לנתק עצמו מגשמיים עוה"ז, יזכה להתעלות על ידי הארת שבתות ומים טובים וכל הארה המאירה בלבו בכל עת מצוא, כאשר יכנס האור בעבודתו להוסיף הארה ודבקות בתורה ותפלה ובכל עניני העבודה.

יעזר השם יתברך שנוכה להתרחק מכל התענוגים שאינם אלא לזמן ולהידבק בתענוגים נצחיים, ואיר עלינו השם יתברך אורו בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

[רעוא דרעין בא תשע"ז]

'ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבו, ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר שמת בס' וידעתם כי אני ה' (ב-א-ג).

איתא בקדושת לוי בפרשתן (ד"ה או יבואר כה אמר) על הפסוק 'ויאמר משה כה אמר ה' כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים (א, ד), שחז"ל אמרו 'כל הנביאים נתנבאו בכה, מוסיף עליהם משה שנתנבא בזה הדבר, היינו שנבואת מרע"ה היתה במעלה שהיו יכולים ישראל להראות באצבע ולראות כי זהו דבר ה', ויש לבאר מדוע נבואה זו נאמרה על ידי משה בכה ולא בזה הדבר.

ומבאר כי הנה הבורא יתברך ברא בעולם מדת התשוקה והתענוג, שיתענג האדם בענין כלשהו וישתוקק להשיג תענוג זה, והבחירה נתונה ביד האדם באלו ענינים שיקיע תשוקתו ותענוגו, כי יכול להשקיעם בענינים רוחניים, לעסוק בלימוד התורה בתפלה ובכל עניני העבודה מתוך תענוג וחיות, ותהא תמיד כל חיותו מענינים אלו ואלהים יסוף וישתוקק, אמנם יכול להשקיע תענוגיו בענינים גשמיים, לעסוק בעניני עוה"ז מתוך תאוה וחשק, ומתענוגים אלו יינק חיותו ואלהים תהא תשוקתו ל"ע, וכדאיתא מרביה"ק הרה"ב ממעוזיב' ז"ע, על הפסוק (שמות י, כג) 'ולכל בני ישראל היה אור במושבותם', שלכל איש ישראל יש אור ותענוג מצד נשמתו, אמנם ההפרש הוא במושבותם - היכן מושיב אור זה, כי יש המושיב זאת בענינים רוחניים ומשם יונק חיותו, ויש המשקיע זאת בעניני העולם השפלים.

כי שני האהבות יחד אי אפשר שישכנו בלב האדם וכדאיתא מהרה"ק הרה"ב מקארין ז"ע 'עושה מעשה זמרי ומבקש שכר כפנסח', שודאי לא יעלה על הדעת שיבקש האדם שכר על עשותו מעשה זמרי, אלא הכונה לזה אשר בגשתו לעסוק בענינים גשמיים עושה מעשה זמרי ונמשך אחר תאוות ח"ו, ובבואו לעסוק בתורה ותפלה מבקש שכר כפנסח להתענג ולקבל חיות מעבודתו, וזה אי אפשר, וצריך האדם לבחור אם קובע תענוגו וחיותו מענינים רוחניים וסביבם סובבים חייו, או שח"ו הענינים הגשמיים הם מרכז חייו ומהם שואב תענוגו וחיותו.

ובזה מבאר בקדושת לוי מארז"ל (ביצה טו) 'נשמה יתירה נותן הקב"ה באדם ערב שבת ולמוצ"ש נוטלין אותה הימנו, שנאמר (שמות לא, י) שבת יונפש, כיון ששבת ווי אבדה נפש', ויש לבאר מה שאמר כיון ששבת ווי אבדה נפש, הלא נוטלים הנשמה במוצ"ש ולא בכניסתה, אלא שבבוא השבת מאיר באדם נשמה יתירה וזוכה להתנתק מכל תענוגי עולם להתענג על ה' במצוותיו ובעבודתו, וכיון שזוכה להארה זו בשבת מתבונן בעצמו שכיון שזכה עתה והתענג על ה' ויתן לך משאלות לך, הכיצד ישוב אחר השבת להתענג בתענוגי העולם השפלים אשר גופו נמשך לקבל מהם תענוג וחיות.

וזהו כיון ששבת ומרגיש תענוג רוחני על ידי הנשמה יתירה. מצטער בעצמו ווי אבדה נפש שתאבד ממנו הארה

... פרטים יבואו...

א ארץ ישראל דינע וואך! שבוע של ארץ ישראל!

